

Bűnbánattal és mély alázattal ünnepelem e napot, midőn dicső Urunk, Jézus Krisztus a világ minden bűnét magára vállalta. Ő teljesen bűntelen volt, de elfogadta ezt az emberfeletti és természetfölötti sorsot, hogy meghal az emberiségért. Ő lett – egy időre – a „legnagyobb bűnös” e földön, és ezért jutott a kínos keresztfára.

Megremeg a kezem és a szívem, amikor leírom most, hogy Jézus „bűnös”. Ez a két szó nem fér meg egymás mellett. Bocsásd meg, Uram, hogy mégis így kell mondanom. Pedig te soha nem követtél el semmi olyat, ami az átlagemberek vagy a teremtő Isten felfogása szerint bűn lett volna. Tökéletes és szent voltál és maradtál. Tündökletes, hófehér ruhádon nem található a legparányibb sötét folt sem, mert soha nem vétkeztél. Mert a szeretet, a kegyelem és a jóság Istene nem követhet el semmi rosszat, semmi bűnt. Örök jóságodnak nincs csorbája. Tökéletességednek nincs semmi hiánya. Ruhád hófehér marad örökkön örökké. Ha a szent angyalok eszményképet keresnének, körülvennének téged, Uram, Jézus, és ujjongó örömmel mutatnák és mondanák: Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit! Nem elköveti, hanem átvállalja.

Mert a bűn zsoldja a halál! Ez örök isteni törvény. Ám aki mindenkinek elérhetővé tette az életet, azt a feltételt szabta, hogy akin rajta van a bűn, az halál fia. A tökéletes Jézus elfogadta, hogy minden benne hívő ember helyett és érdekében magára vegye mind a bűnt, mind a büntetést. Azért nagy tehát a nagypéntek, mert a legnagyobb és legtökéletesebb „áldozati bárány” fölkerült a keresztfára. Fölvitte minden ember minden bűnét, és ő halt meg mindenkiért mint tökéletes isteni Szabadító.

Voltak kisebb-nagyobb „kísérletek” ezen a téren, hogy életáldozattal elérhető lenne talán az Isten országa. Olvasom Bibliámat, és néha szinte nem akarok hinni a szememnek, amikor látom leírva, hogy íme „egy gerlét vagy egy galambot” mutasson be a bűnös áldozat gyanánt. Ennek a csekélységnek a „non plusz ultráját” pedig elénk tárja Salamon király áldozatbemutatásának története. Micsoda „hekatomba”! 22 ezer szarvasmarhát és 120 ezer

juhot mutatott be véresáldozatul, amikor fölszentelte az új templomot.

És a pokol kapui továbbra is nyitva maradtak. Nem volt elegendő az emberi áldozatcselekmény a kárhozattól való megszabaduláshoz. Vannak ugyan különleges esetek, melyek szerint Isten megindító irgalma mégis kiáradt némelyekre. Azokra, akik halálkomolyan vették Isten kegyelmét. Ezekben az esetekben azonban mintha maga az Úr Jézus lenne és munkálkodnék ott láthatatlan szellemalakban, és általa áradna ki a kegyelem. Egy példa, 1Korinthus 10,4: „Az a kőszikla pedig a Krisztus volt” (Mózes és népe számára). És megnyílik egy résnyire a mennyország ajtaja, és sokan megszabadulnak bűnbörtönükből e hatalmas közbenjáró segítségével.

Mi volt a kiindulópontunk? Nagypéntek. Péter pénteken pogányul viselkedett. Elbukott. De egy csodálatos pillanatban ránézett Jézus, és ő visszanézett. Ez elegendő volt ahhoz, hogy megálljon a szakadék felé vezető úton, és újra hazaérkezzék a kiválasztottak csapatához.

Nekem a nagypéntek: minden nap, amikor vissza kell találnom Krisztus keresztjéhez, mert valami eltávolított szent közelségéből. És minden nagypénteken eszembe jut minden bukásom, sőt minden botlásom is, mely azt bizonyítja, hogy ott szorongatom a szöget a markomban, melyet Jézus kezébe-lábába kalapálok – bűneimmel, vétkeimmel, hűtlenségemmel.

Milyen jó, hogy péntek után szombat következik, majd a hét első napja. A gyásznak vége, a sír szájáról elgurult a zárókő, és az én életemről is leesett a bűntudat nyomasztó sziklája. A „vér” elég volt ahhoz, hogy én is megszabaduljak. Krisztus áldozata miattam történt, és helyettem, és érettem, és javamra, és üdvömre.

Köszönöm, Uram!!!

Forrás: www. https://www.baptist.hu/nagypentek/